

Розділ другий, де з'являється загадковий гість

Пізніше Стефа могла сказати: якщо пригода вирішила статися з тобою, вона станеться, хоч як її не уникай. Так і вийшло: пригода сама постукала у двері, виявившись гостроносим вусанем — худим і настільки низьким, що тринадцятирічка почувалася вищою за відвідувача. За його спиною двоє панів обговорювали політичні події: минуло лише кілька тижнів після зречення Миколи II, і дехто ніяк не міг відірватися від газет.

— Перепрошую, — сказав гостроносий гість. — Ви, мабуть, донька Корнія Олексійовича?

Стефа вдала, що не почула.

— Га? Ви до кого?

— Корній Олексійович! — голосніше сказав гість. — Мені потрібен він. Ви його донька?

— А ви, мабуть, черговий репетитор, якого кілька років тому звільнили з гімназії?

Відвідувач вирячився на Стефу, наче та повідомила, що прибула з іншого світу.

— Звідки ви...

— О, — вона гмикнула. — Мундири, де бракує щонайменше двох ґудзиків, носять тільки в гімназіях. І тільки вчителі. Цей надто зношений — отже, вас звільнили, причому давно.

Ймовірно, через зловживання спиртним. Тож перепрошую, такого репетитора ми не потребуємо.

— Стефо! — гримнуло ззаду, й дівчинка озирнулася на Леся, котра тільки тепер підійшла й почула останні слова. — Ти зовсім утратила розум?

Услід за сестрою з'явився й тато. Відвідувач розреготався.

— Ну й донька в тебе! — промовив, підморгнувши.

Чоловіки потиснули один одному руки, а Стефа поспішила у свою кімнату, присоромлена і збентежена. Добре хоч Маруся з неї не сміялася, бо була пухнастою чорно-білою кішкою.

— Мені б твій слух, — промовила дівчинка тихо. — Я б зараз охоче підслухала, про що теревенять за дверима.

Кішка тільки примружила очі.

Постукала й зазирнула Леся. Вищирилася:

— Ти чого тут? Гайда у залу.

Стефа тільки похитала головою. Сестра про все здогадалася й розреготалася:

— Не переймайся, то не репетитор.

— Невже твій наречений?

Усмішка відразу зникла.

— Дожартуєшся в мене, — тільки й сказала. — Щоб ти знала, це справді колишній учитель, Олександр Петрович Труфанов, викладав географію у гімназії, де я навчалась, однак потім захопився степом — зокрема «Асканією-Новою»...

«Асканія-Нова»? Степ?

— ...і поїхав туди. А тепер, вочевидь, повернувся з якимись новинами.

Стефа мимоволі уявила нудне й одноманітне місце, де немає ані гімназій, ані театрів, ані ресторанів — ну нічогосінько! Репетиторка, котра мала викладати географію, втекла ще швидше, ніж студент-комуніст (Леся терпіти не могла

Купити книгу на сайті knize.biz >

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Розділ тринадцятий, де Стефа відвідує зоопарк

Зоопарк нагадував великий відокремлений дротяною сіткою прямокутник серед степу, розділений ставками на дві майже рівні частини. Перша нічим не відрізнялася від степу за сіткою, а другу засадили деревами. У вольєрах можна було побачити як птахів, так і тварин.

Звісно, він знав кращі часи. Про це Стефі повідомив новий знайомий Клементій Євдокимович. Генріх і Клементій здалися їй братами — так довго вони працювали разом і такі були споріднені степом однодумці. Трохи постоявши з ними, завідувач пішов допомагати антилопі, яка саме народжувала.

— Навіть антилопи є, — мимохідь зауважила Стефа, розглядаючи тим часом страуса нанду, котрий без упину бігав за дерев'яним парканом. Його могутні лапи і величезний хвіст дивно поєднувалися з надзвичайно маленькою головою.

— До речі, — промовив Генріх, — як гадаєш, дитинчат у тварин завжди виховують мами?

— Звичайно! А як інакше?

— А от і ні, — похитав старий головою. — Цей страус — майбутній тато, котрий сам висиджуватиме яйця, бо мама навряд чи навіть подивиться в бік пташенят, коли ті вилупляться.